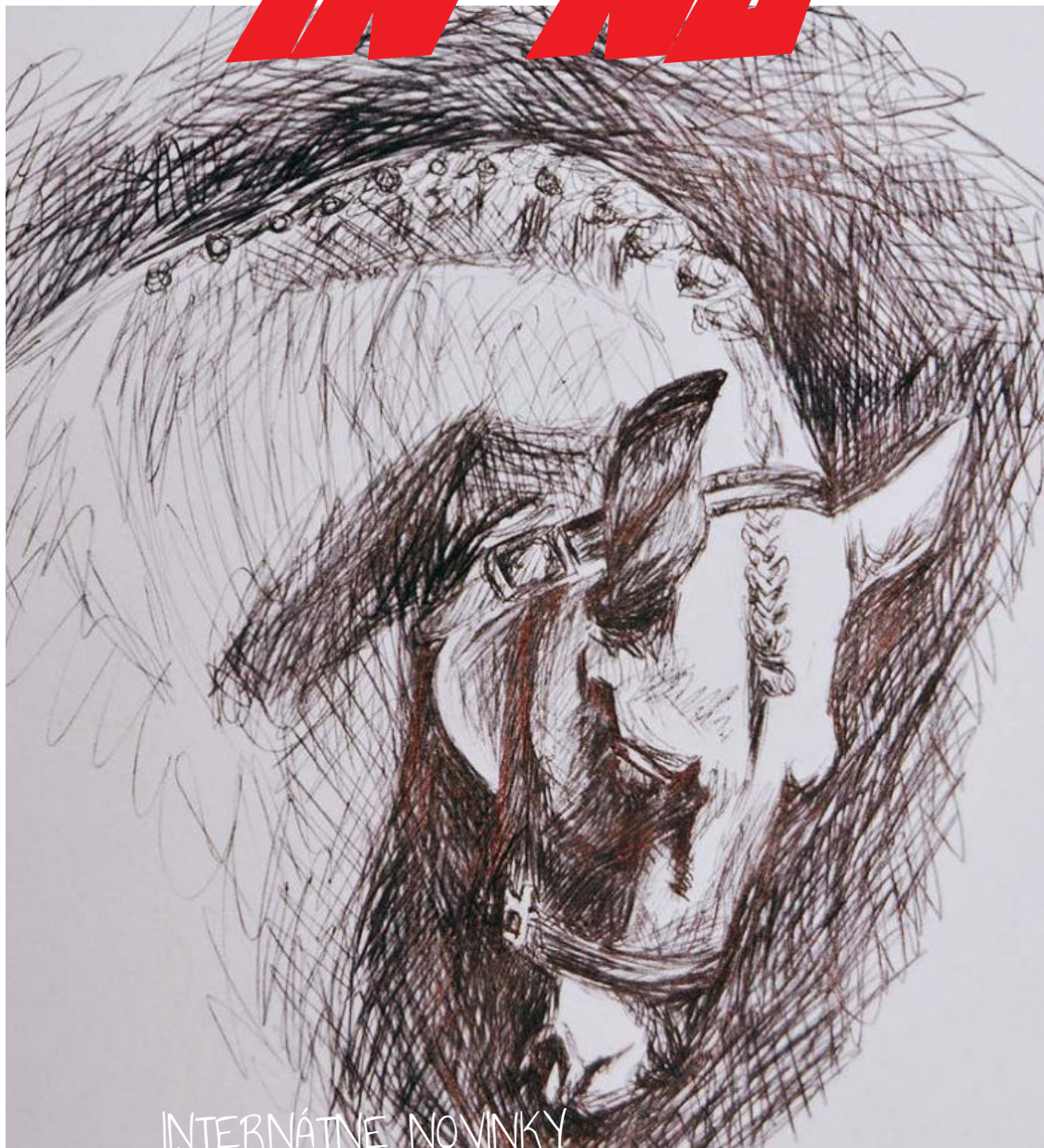

INNO

sep-okt

INTERNÁTNE NOVINKY
ŠKOLSKÝ INTERNÁT V RUŽOMBERKU
ŠKOLSKÝ ROK 2017/2018

PRÍHOVOR ŠÉFREDAKTORKY

Tak vás všetkých opäť vítam na začiatku školského a hlavne internátneho roku. Ako vždy, aj tento je pre niekoho prvý a pre niekoho zas posledný. Takže prvákom rovnako ako maturantom prajem veľa šťastia a síl pri mnohých skúškach, ktoré ich čakajú tento, ale aj ďalšie roky.

Čo sa nás týka, aj nám sa ruky a mozgy hrčkajú, ale i tak pre vás máme v tomto čísle tradičnú kanonádu filmových a knižných recenzií (ak by ste k tomu mali čo dodať, kľudne nám pošlite feedback - trebárs aj holubom), zopár strán o jedle, na naše pomery aj celkom požívateľnom a, samozrejme, tu máme aj malé cestovateľské okienko. Nechýba ani pár postrehov zo života a pár vizuálnych spomienok

Imatrikulácie tiež privedieme opäť k životu a obálky, no, názor nechám na vás, veď umelcov tu máme dosť.

Tak teda prajem príjemné čítanie a čas strávený pri našom zopnutom papieri. Nazatiaľ sa s vami lúčim azda len s príslubom, že sa vrátim aj s ďalším číslom.

Paťa

ČO NÁJDEM DNU?

KRAJINA ZÁZRAKOV..?

Keď do nejakej skupiny privíta nový člen, vždy ho treba poriadne privítať.

To platí aj pre prvákov na školskom internáte. Tento roku zobrali „poriadne privítať“ doslovne. Každý začiatovník sa snažil bažantskému vyhnúť, ako sa len dalo. Či už to bolo náhlou a nepredvídanou nádchou, alebo návštevou u zubára. No obetiam, ktorým sa to nepodarilo, sa deň imatrikulácie stal skutočnosťou.

Bažantský sa niesol v duchu „Alica v krajine zázrakov“. Vstup do jedálne bol veľmi dobre vymyslený. Prváci ešte týždeň mohli zmývať cestu z hlavy.

Keď sa niekto dopočul svoje meno pri losovaní úlohy, tak sa chcel asi prvýkrát v živote

volať inak. Tí, na ktorých úloha už nevyšla, čiže mali „šťastie“, museli ostať upratovať jedáleň.

Každý dostal niečo na pamiatku a potom prišla na rad tancovačka. Cestou späť na izby už každý rozmýšľal, ako sa pomstiť a niektorí už plánovali bažantský pre prvákov, ktorí k nám prídu o dva roky.

Terka

PALETA FARIEB

Na jeseň sa konal každoročný výlet do Viedne. Profesorky ho organizujú kvôli rôznym výstavám, ktoré sa konajú v Albertine. Tentoraz mali expozície zamerané na obrazy Rubensa. Rubens bol barokový maliar a ak by Vás neoslovila živá farebnosť, určite by to bol obrovský rozmer jeho obrazov. Na to, že boli tie obrazy na celú stenu, ich stihol namaľovať akože celkom dosť!

Majú tam aj stálu expozíciu s menami ako Picasso či Monet. Aj vďaka tomu sa oplatilo presedieť 6 hodín v autobuse, čo nemusí byť až také utrpenie, ak máte podobne šibnutých kamarátov ako ja, ktorí celú cestu rozprávajú vtipy.

Zaujímavý bol aj Hundertwasserhaus, ktorý, aj keď sa tomu dá ťažko uveriť, je zámerne celý pokrútený a nesymetrický. Podlaha s hrboľmi, či okná rôznych veľkostí a farieb a na poschodiach pritom ľudia normálne bývajú. Pred ním sa týčila nádherná záhrada ako stvorená na príjemné posedenie pri káve alebo na čítanie knihy.

Okrem galérií je aj celkový vzhľad mesta sám o sebe oku lahodiaci. A navyše, ak sa zúčastníte takéhoto výletu, nielenže uvidíte množstvo krásnych obrazov, ale navyše vďaka neskorej hodine návratu máte na druhý deň voľno.

Ada

KEĎ OČI NEMAJÚ ČO JESŤ

Znova sa s vami stretávam aj mimo svojej zóny. Tentokrát mi možno pripadla ešte ťažšia úloha ako minule. Dostala som za úlohu ísť a neskôr napísať článok o stravovacej komisii.

Keď sa človek presťahuje z domu na internát, jednou z jeho najväčších obáv je aj to, ako bude chutiť jedlo a či ho bude dosť. Prvý dojem z našej jedálne nie je vôbec zlý. Na začiatku roka vás ohúria dobrými jedlami, no po zvyšok roka má hlavne chuťová zložka klesajúcu tendenciu (o estetickej stránke radšej pomlčím).

Všetko by bolo fajn, veď predsa nemôžeme očakávať jedlo ako z 5 hviezdikovej reštiky, je to predsa len školská jedáleň. Ale keď už tretí deň odchádzam z jedálne hladná... Rozmýšľam, či by sa to nedalo urobiť aj inak.

Práve o tomto mala byť spomínaná stravovacia komisia. Zástupcovia z poschodí si mali pripraviť otázky, ktoré sa mali prediskutovať s hlavným kuchárom a vedúcou jedálne. Každý, kto tam išiel prvýkrát, si sadal na svoje miesto s nádejou, že vybojuje aspoň malú zmenu k lepšiemu pre svoje poschodie.

No ja som presne vedela, čo nás čaká – hodina vyhovárania sa na rôzne NORMY.

Áno, čítate dobre, slovo normy za tú hodinu každý z nás počul minimálne päťdesiatkrát. Omieľalo sa to ako nejaké zázračné slovo, ktoré malo umlčať všetky otázky zúčastnených.

Nebudem písať len tak do vetra - tu sú príklady:

Prváčky im pochválili dukátové buchtičky a spýtali sa, či by ich

nemohli variť častejšie. Všetci sme súhlasne kývali hlavami, keď v tom nám našu radosť pokazil kuchár svojou odpoveďou. Oni by ich totižto aj varili, ALE nemôžu, pretože nemôžu variť ten puding. Nevieť ako vám, ale mne sa až rozum zastavil.

Perlička číslo dva prišla, keď prišiel návrh na viac čerstvej (alebo aspoň neroz varenej) zeleniny, veď je jasné, že keby bol tanier pestrý, tak to nielen hneď inak vyzerá, ale aj chutí. Napríklad na večeru také ľahké zeleninové šaláty s kuracím mäsom (bielkoviny na svaly musia byť, čo chlapci?) by boli super. No samozrejme, aj tento nápad je ne realizovateľný kvôli normám.

A ideme ďalej – dobre všetci vieme, aké sú na našom internáte raňajky. Pomazánky tri a viackrát do týždňa asi nedáva nikto (nevieť, možno ste tu takí, čo si na tom idete). Niežeby mi vadila myšlienka pomazánok samotných, ale ich interpretácia podľa týchto receptov je, no ako to povedať – taká svojská. Namleté kuracie pečene s bohviečim...

Padol návrh, či by nemohli byť na raňajky cereálie. A teraz milí spoluinternátnici príde najväčší

šok, a to prosím pekne vyhlásenie pani vedúcej jedálne o tom, že kedysi robili prieskum a žiaci chceli päťdesiat na päťdesiat cereálie a pomazánku.

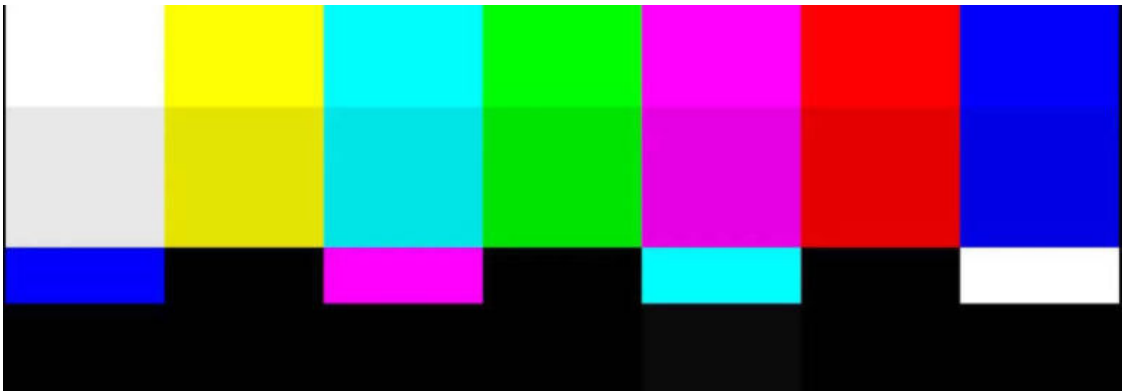
Pri tomto som mala už vážne dosť. A tak som sa rozhodla, že tento malý milý prieskum zopakujem. Bol by to malý krok pre študenta, ale veľký skok pre internát, keby sa na raňajky podávali cereálie.

Nevyriešilo sa nič, takže žiadne zmeny čakať nemusíte. Na svojich zástupcov sa nehnevajte, naozaj sa snažili, nápady boli naozaj pestré a keby sa zrealizovali aj chutné.

Nakoniec pridám aj pár otázok, ktoré boli mierené na nás. Samozrejme, týkali sa nezdravenia sa pri okienku alebo odhlasovania sa, keď je rybacie rizoto a prihlasovania sa, keď sú kuracie rezne (ja osobne si myslím, že toto nám naozaj nemôžu vyčítať).

Iva

KEĎ SA KANÁL STANE KANÁLOM

Kedysi sme si zapínali televízor s úmyslom oddýchnuť si a relaxovať pri nejakom filme. Úprimne, neviem si predstaviť, ako dávno to muselo byť.

Dnes si vám len tak drzo uprostred rozpozeranej reklamy prebehne pár minút niečoho, po čom budete musieť navštíviť svojho lekára, buď s vysokým tlakom alebo s náhle znižujúcim sa IQ. Človek by si myslel, že keď už nájde v sebe toľko úsilia, aby ten televízor zapol a dal mu ďalšiu šancu, aj keď sa hovorí, že do tej istej rieky dvakrát nevkrúčiš, budú vysielat program hodný výdaju kalórií na túto činnosť.

Ale oni nie. Kadejaké salaše premietajú, kde zvieratá nie sú tie

najväčšie zvery s tým, že každý z nás pozná minimálne jedného človeka, čo to pozerá. Len aby vedel, čo sa stane a chtiac-nechtiac nám títo ľudia zabezpečia aj 10.-tu sériu tejto afektom prepchanej nádhery.

Prepínate program a náhle sa už necítite ako člen strednej vrstvy obyvateľstva, pretože keď vidíte celebritku, ktorá vyšla z 3. série salaša s kabelkou od značky píp za cenu vášho obytného priestoru, nemôžete si pomôcť a zase raz prepínate, aj keď tušíte, že to nemá per-

ZAPNÚŤ,

spektívnu budúcnosť.

Na ďalšom kanáli pláva ne-jaká vedomostná súťaž. Na prvý pohľad niečo, čo nemusí byť priama sebadeštrukcia, ba priam to vyzerá nádejne. Až do chvíle, kým daní hostia nezačnú vyjavovať divákom, akí sú strašne inteligentní a vzdelaní pri odpovedi na otázku s náročnosťou predškolská trieda.

Vypínate televízor, a keď tak

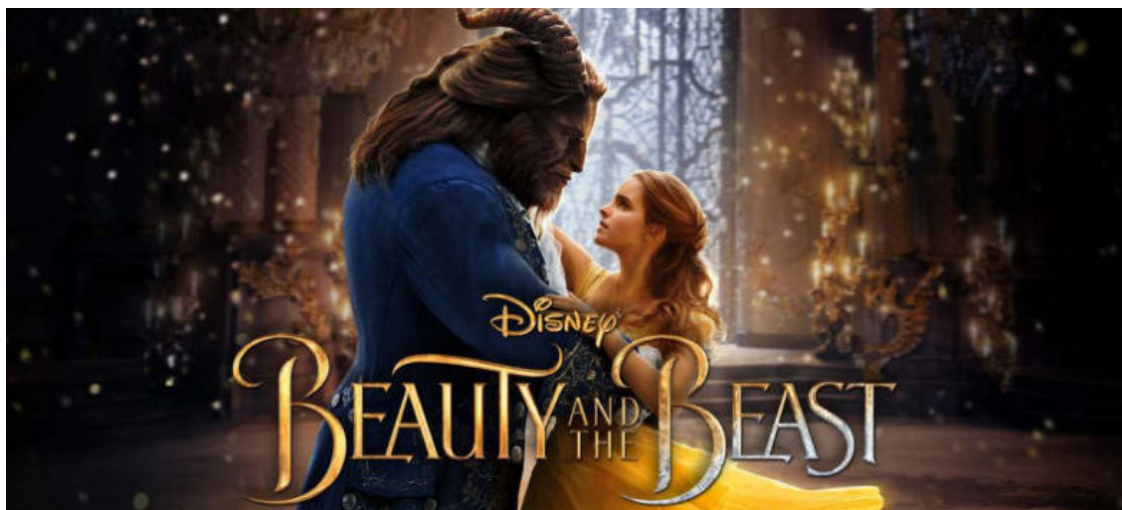
pozeráte na debnu plnú káblov, za ktorú ste vyhodili peniaze, konečne niektorých napadne myšlienka, že kniha by predsa nemusela byť taká zlá.

Adá

ČI NEZAPNÚŤ..?

Po dlhej dileme, o čom vlastne by mal byť tento článok, som sa rozhodla pre klasiku, ktorou nikoho neurazím (teda dúfam). Keďže za posledné obdobie sa mi do rúk dostalo toľko dobrých filmov, ale koho budeme klamať hlavne seriálov, nakoniec som sa rozhodla pre film/rozprávku, pretože okolo nej bol taký boom, že si neviem predstaviť, ako by ho mohol niekto prehliadnuť (dokonca ani vy chalani).

Komu to doteraz nedošlo, tak mu dám ešte tri bodky na rozmyslenie.... Je to „Kráska a zviera“. Kto by to čakal, však?

Teraz sama nad sebou krú-tim hlavou, prečo som si to vybrala, keď sa o tom už toľko popísalo a narozprávalo. Jediné, čo môžem vám aj sebe odpovedať, je to, že táto rozprávka asi naozaj má niečo do seba. Sama zbožňujem Disney filmy. Ak vám mám pravdu povedať, táto konkrétna ma nikdy moc nebrala. Takže som ju nejako neriešila, ani celý ten rozruch okolo nej ma nijako neťahal si to ísť pozrieť.

Odradzovala ma taktiež sku-točnosť, že princeznú hrá Emma Watson. Viete, mala som z toho asi taký pocit, že ako náhle ju tam uvidím, tak si môj prepozeraný mozog bude stále opakovať: „HERMIO-

NAHERMIONAHERMIONA!“

Nakoniec som sa, aj napriek odporu, ako správny mainstream teeneger ocitla v kine.

Ako som si tak sadala do sedačky a dúfala, že si vedľa mňa nesadne žiadne indivíduum, začala som sa na to normálne tešiť. A potom to prišlo! Už som v strede článku a napriek tomu neviem, kde začať.

Asi začnem tým, že každá rozprávka by mala mať určité čaro, lebo keď ho nemá, mohlo by sa to ľahko stať príbehom, ktorý sme počuli už nespočetne veľakrát. Tým myslím vtiahnutie diváka do deja. Tento prvok tu vôbec nechýbal. Disney zase raz nesklamal a doplnil originál o trefné a vtipné „hlásky“.

Ďalším do očí bijúcim po- zítivom boli pesničky, ktoré boli prespievané z originálnej verzie. V tomto si to získalo moju priazeň a OBROVSKÝ palec hore.

Do témy hereckého obsa- denia som už rypla nazačiatku, ale ešte raz sa k tomu na chvíľku vrá-

tim. Konala sa teda dráma “Her- miona“? Nie, nekonala a nejdem to zaobaľovať do rôznych frázičiek a slovných hračiek, lebo naozaj ne- treba. Všetci herci boli dokonalí, dovolím si povedať. A najviac, aj na moje vlastné prekvapenie, vynikalo Zviera. To, ako Dan Stevens zahrál celú postavu prakticky očami, klo- búk dole. Samozrejme, nesmiem zabudnúť ani na Luka Evansa, kto- rý bol perfektný Gaston.

Iva

TRÓN ZO SKLA

Znova vás zdravím zo svojho tmavého anti-sociálneho kútika. Tentokrát by som si rada pokecala dokonca o viac dielnej sérii kníh.

Celý tento článok sa bude točiť okolo série „Trón Zo Skla“. Tieto knihy sa mi po dlhom čase znova vrátili pod ruku a to tretím pokračovaním (a ani to ešte nie je posledné).

Takže zoberieme to z dvoch strán. Najprv ako knihy samostatne a na konci sa, pár vetami, vyjadrím aj o celej sérii ako celku. Pre tieto knihy som sa rozhodla kvôli rozruchu, ktorý momentálne panuje okolo ďalšej série od tejto autorky a kvôli mojej neutíchajúcej láske k prvým dvom knihám.

Začnem logicky prvou knihou, ktorú som mala možnosť si prečítať už pred nejakým tým rokom a pol. Príbeh sa odohráva vo vymyslenom fantasy svete. Najskôr je nám predstavený ako svet, kde mágia už neexistuje, bola totižto zničená kráľom. Celaena Sardotien,

naša hlavná hrdinka, sa na začiatku knihy nachádza v baniach/vo väzení, kde sa dostala po tom, ako ju chytili ako najslávnejšiu vrahyňu v celej krajine. Z väzenia sa však dostáva po tom, ako si ju na prvý pohľad malicherný princ Dorian Halliard (o tom sa neskôr dozvieme svoje) vyberie ako svoju zástupkyňu v turnaji, kde proti sebe bojujú nájomní vrahovia, žoldnieri, vojaci. Ten z nich, ktorý zostane ako posledný, bude slúžiť kráľovi ako jeho osobný zabijak.

Ako je nám hneď jasné, Celaena sa rozhodne tento turnaj vyhrať – inak by sa musela vrátiť do väzenia – a to aj napriek tomu, že ju do väzenia dostali práve činy, ktoré konala proti kráľovi. Určite si viete dať dve a dve dohromady, takže vám asi došlo, že zo začiatku turnaja bola, aj napriek svojej povesti,

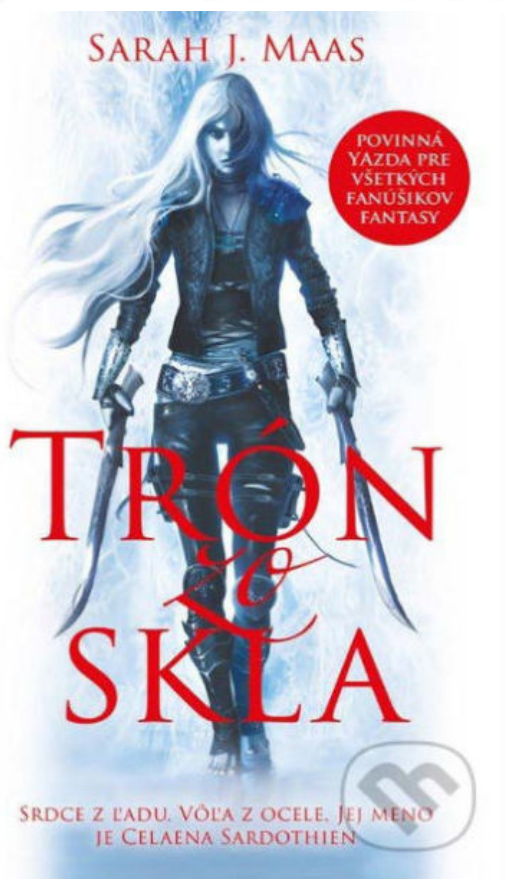

jedna z najhorších. Rok vo väzení sa s ňou nemaznal, a tak ak chce turnaj vyhrať, musí sa dostať späť do formy. S tým jej pomáha viac než sympatický kapitán stráží Chal Westfall (no a aký tu máme hneď trojuholník, však?).

Všetko by išlo ako po masle, keby niekto zrazu nezačal súťažiacich po jednom zabíjať. Po tomto únavnom zhrnutí mi dovoľte povedať pár slov. Budem ignorovať to, že boj o život so sponzormi mi silno navodzuje myšlienky na inú knihu, o tejto knihe by sa dalo povedať, že je príjemným prekvapením.

Neokukaná autorka nám ponúka úplne nový svet, dokonca z pohľadu vrahyně (čo sa nedá považovať za práve slušné zamestnanie). Čo ma ešte viac potešilo bola svižnosť deja, ktorá sa ale s postupnými pokračovaniami strácala. Na začiatku sa človek do knihy vžije a vydrží

ju čítať aj celý deň, no pri treťom pokračovaní som sa už musela pri niektorých častiach premáhať, ale aby som nepredbiehala, prvý diel bol z môjho pohľadu super.

Iva

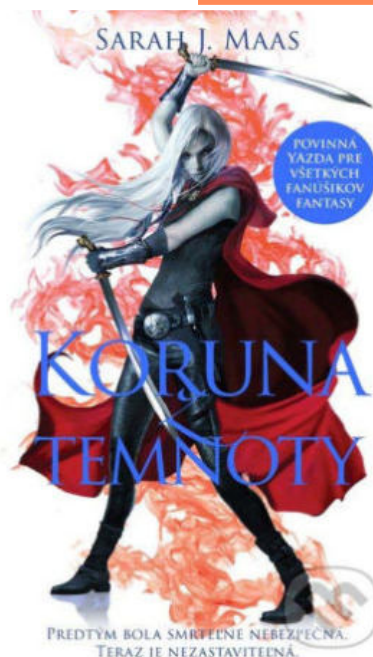
KORUNA TEMNOTY

Druhý diel nesie názov „Koruna z Temnoty“ a niesla sa v podobnom tempe. Poviem len toľko, že v príbehu sme sa posunuli, no aby som nespoilovala a vy ste neboli na mňa nahnevaní, tak odporúčam prečítať si anotáciu.

Proste super oddychová kniha. Dokonca u mňa zabodovala viac ako prvá časť (to sa často nestáva).

A teraz poďme na zatiaľ poslednú knihu z tejto série a to „Zrodená z Ohňa“. Ach, kde začať. Tak asi od začiatku.

Na túto knihu som sa vrhla po napínavom konci dvojky ako hladný vlk po ovci. Ale musím skonštatovať, že aj ovca zostala celá, aj vlk odišiel hladný. Na prvýkrát som prečítala päťdesiat strán a knihu som odložila. Potom som sa asi pol roka nemohla prinútiť ju otvoriť. A keď som to konečne urobila, moje obavy sa naplnili.

Kniha, ktorá bola asi o dvesto strán hrubšia ako jej predchodkyne, bola tak akurát plná zbytočne dlhých opisov, polemík nad vyriešenými otázkami (alebo nevyriešenými). A keď už vás kniha ako tak vtiahla, tak vám do toho zrazu skočila kapitola z iného pohľadu a znova ste boli tam, kde predtým.

„Dokopala som sa“ a knihu som dočítala. Po zistení, že v tejto sérii má byť ešte päť kníh som skoro odpadla. Mám rozpitvanú

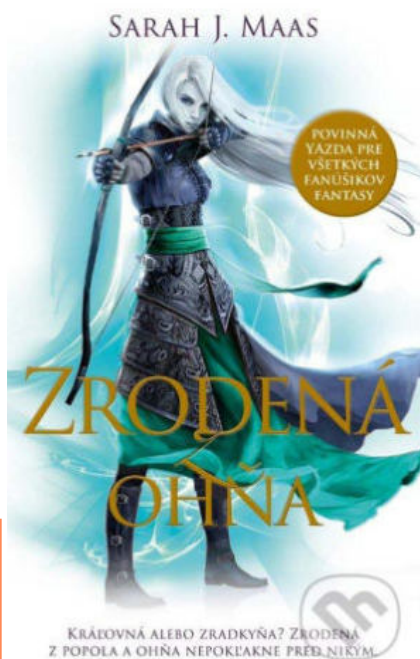

ZRODENÁ Z OHŇA

štvorku po anglicky (pretože slovenské vydavateľstvo má zo šiestich vydaných zatiaľ preložené len tri) a úprimne dúfam, že sa autorka vráti k svojmu štýlu písania.

K celej sérii mám v konečnom dôsledku aj tak stále kladný postoj. Ak ste trpezliví, tak zvládnete aj tretiu časť. Novým čitateľom odporúčam aspoň nakuknúť do jednotky a spraviť si vlastný názor. Ja budem aj napriek slabšej tretej časti stále pokračovať.

Lúčim sa s vami s pocitom ľútosti, ale viac bodov som trojke vážne dať nemohla. Prvé dve knihy však aj napriek tomu radím k topke kníh, ku ktorým sa rada vraciam (trojku však už znovu asi nikdy neprečítam).

**Prvá časť odo mňa dostáva 8,5/10.
Druhá časť 9/10 a tretia časť 5/10.**

Iva

Šéfredaktorka: Patrícia Paulovičová

Autorky: Andrea Pavčová; Ivana Pavčová; Patrícia Paulovičová; Andrea Jastrabíková;
LenTriPo; Terka

Grafička: Sandra Košútová

Obálka: Lula

Jazykové korektúry: PaedDr. Zuzana Kenderová

